

הנקבה, שהיא שביעית, ונוטלת אותו. הרי מפאן והלאה הוא מעולם הנקבה. לא רצה לעמד בה ובגאלה שלה - יורד למטה ונדבק למטה ונאחז בצד האחר. מפאן והלאה נעקר מעולם הנזכר ומעולם הנקבה. הרי נאחז באותם עבדים שהם מצד האחר.

עכשו, כיון שפך הוא, הצטרף פגם ולעשות בו רשם של פגם, שהרי כל פגם הוא של צד האחר, ומיובל והלאה חוזר לגלגול, ושב לעולם כמקדם, (אם זוכה ומתקן עצמו, נדבק באותו עולם הנקבה ולא יותר. זכה - עושה תולדות בעולם הנקבה, וכלם סוד הכתוב (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה מובאות לה. ואשריו כשמתקן וזוכה לה).

ואם לא זכה אפילו בגלגול היובל, הרי הוא פלא הנה, שחזר ולא השלים ימיו להנשא בעולם ולעשות תולדות. מה כתוב? אם בגפו יבא בגפו יצא. אם יחידי יכנס לאותו העולם בלי תולדות ולא רצה להשתדל בכך, ויצא מהעולם הזה יחידי בלי זרע - הולך כמו אבן בכף הקלע עד אותו מקום של הסלע החזק, ונכנס לשם, ומיד נושבת רוח של אותו יחיד שנעזב מנקבתו, והולך יחידי כנחש שלא מתחבר עם אחר בדרך, ונושב בו.

ומיד יוצא מתוך אותו מקום של הסלע החזק הוא לבדו, והולך ומשוטט בעולם עד שמוצא גואל להשיבו. והינו אם בגפו יבא בגפו יצא, זה שלא רצה לשאת שיהיו לו תולדות.

נחית וקיימא בנוקבא. אתאת נוקבא, דאיהי שביעית, ונטלא ליה, הא מפאן ולהלאה, מעלמא דנוקבא איהו.

לא בעא לקיימא בה, ובפירוקא דילה, נחית לתתא, ואתדבק לתתא, ואתאחיד בסטרא אחרא. מפאן ולהלאה, אתעקר מעלמא דדכורא, ומעלמא דנוקבא. הא אתאחד, באינון עבדים דאינון מסטרא אחרא.

השתא כיון דהכי הוא, איצטרף פגם, ולמעבד ביה רשימו דפגם, דהא כל פגם דסטרא אחרא איהו, ומיובל ולהלאה אתהדר לגלגולא, ותב לעלמא כמלקדמין. (ס"א א' ו') (ואתקן נרמיה אתדבק) ואתדבק בההוא עלמא דנוקבא, ולא יתיר. זכה עבד תולדין בעלמא דנוקבא, וכלהו רזא דכתיב, (תהלים מה) בתולות אחריה רעותיה מובאות לה. וזכאה איהו כד אתתקן וזכי לכך.

ואי לא זכה אפילו בגלגולא דיובלא, הא איהו כלא הוה, אתהדר, ולא אשלימו יומוי, לאתנסבא בעלמא, ולמעבד תולדין. מה כתיב, אם בגפו יבא בגפו יצא. אי יחידאי יעול בההוא עלמא בלא (דף ק"ז ע"א) תולדין, ולא בעא לאשתדלא בהאי, ונפק מהאי עלמא יחידאי, בלא זרעא, אזיל פאבנא בקוספיתא, עד ההוא אתר דטנרא תקיפא, ועאל תמן ומיד נשב רוחא דההוא יחידאי, דקא אשתביק מנוקביה, ואזיל יחידאי, פחויא דלא אתחבר באחרא באורחא, ונשיב ביה.

ומיד נפק מגו ההוא אתר דטנרא תקיפא, הוא בלחודוי, ואזיל ומשטטא בעלמא, עד דקא אשפח פרוקא לאתבא. והיינו אם בגפו יבא בגפו יצא, האי דלא בעא לאתנסבא, למיהוי ליה תולדין.